

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B
Frankopanska 16

Poslovni broj: UsII-140/20-7

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda Ane Berlengi Fellner, predsjednice vijeća, Arme Vagner Popović i Mirjane Čačić, članica vijeća, te sudske savjetnice Maje Novosel, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja Općine Tordinci, Trg Hrvatskih žrtava 9, koju zastupa opunomoćenik [redacted] odvjetnik u [redacted] protiv tuženika Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, Zagreb, Roberta Frangeša Mihanovića 9, u postupku radi utvrđivanja infrastrukturnog operatora za EKI i utvrđivanja naknade za pravo puta, na sjednici vijeća održanoj 10. rujna 2020.

p r e s u d i o j e

I. Poništava se rješenje Hrvatske agencije za mrežne djelatnosti, klasa: UP/I-344-03/17-11/562, urbroj: 376-05-3-20-13 od 4. ožujka 2020.

II. Nalaže se tuženiku da tužitelju naknadi trošak upravnog spora u ukupnom iznosu od 6.250,00 kn u roku od 15 dana od dana primitka ove presude.

Obrazloženje

Rješenjem tuženika odbijen je zahtjev tužitelja za utvrđivanje infrastrukturnog operatora za elektroničku komunikaciju i infrastrukturu koja je izgrađena na nekretninama u vlasništvu Općine Tordinci te utvrđivanje količine i vrste takve infrastrukture i visine naknade za pravo puta.

Tužitelj navedeno rješenje osporava ističući da je tijekom postupka u potpunosti postupio sukladno nalogu tuženika i u ostavljenom roku dostavio svu zatraženu dokumentaciju. U prilog svojim tvrdnjama dostavlja email komunikaciju i potvrdu slanja. Potražuje trošak sastava tužbe u iznosu od 3.125,00 kn.

Sukladno odredbi članka 32. Zakona o upravnim sporovima (Narodne novine, broj 20/10., 143/12., 152/14., 94/16. i 29/17.), tužba je dostavljena na odgovor tuženiku.

Tuženik se podneskom od 29. svibnja 2020., u cijelosti protivio tužbenim navodima. Ističe da nikad nije zaprimo elektroničku poštu tužitelja te se poziva na potvrdu koju je tužitelj dostavio, a iz koje je razvidno vrijeme slanja elektroničke pošte 3. veljače 2020., u 12 sati i 19 minuta, a kao vrijeme primitka navedeno je 3. veljače 2020., u 12 sati i 18 minuta. Smatra da sama potvrda koju je tužitelj dostavio kao dokaz svojih navoda osporava navode tužitelja, jer nije životno, niti logično da tuženik zaprimi elektroničku poštu prije nego što je tužitelj tu poštu poslao. Predlaže da Sud tužbeni zahtjev odbije kao neosnovan.

Sud je odgovor tuženika dostavio tužitelju na očitovanje sukladno odredbi članka 6. Zakona o upravnim sporovima. Podneskom od 10. srpnja 2020., tužitelj se očitovao na navode tuženika te je istaknuo da je kao vrijeme slanja elektroničke pošte uvijek označeno

ono vrijeme koje je na računalnom sustavu pošiljatelja, a koje vrijeme ne mora biti točno i koje samostalno podešava korisnik računala. Za razliku od vremena slanja elektroničke pošte, tužitelj ukazuje kako je vrijeme primitka elektroničke pošte uvijek označeno sistemsko vrijeme servera primatelja elektroničke pošte koje se u pravilu razlikuje od vremena podešenog na računalu pošiljatelja elektroničke pošte. Smatra da tuženik svojim odgovorom na tužbu imputira kako je tužitelj izvršio manipulaciju podataka o poslanoj elektroničkoj pošti, što je tehnički nemoguće. Predlaže da Sud pored predloženih dokaza izvede i dokaz informatičkim vještačenjem predmetne elektroničke pošte. Potražuje trošak sastava podneska.

Tužbeni zahtjev je osnovan.

Postupak utvrđivanja infrastrukturnog operatora te utvrđivanja količine i vrste infrastrukture i visine naknade za pravo puta za elektroničku komunikacijsku infrastrukturu koja je izgrađena na nekretninama u vlasništvu jedinica lokalne samouprave reguliran je odredbama članaka 28. i 29. Zakona o elektroničkim komunikacijama (Narodne novine, broj 73/08., 90/11., 133/12., 80/13., 71/14. i 72/17.) i odredbama članka 5., 6. i 7. Pravilnika o potvrdi i naknadi za pravo puta (Narodne novine, broj 152/11., 151/14. i 95/17.).

Temeljem navedenih odredbi tuženik za razdoblje od zaprimanja zahtjeva, rješenjem utvrđuje infrastrukturnog operatora, količinu i vrstu elektroničke komunikacijske infrastrukture koja je izgrađena na nekretninama u vlasništvu jedinice lokalne samouprave te utvrđuje visinu godišnje naknade za pravo puta.

Iz podataka spisa predmeta proizlazi da je tuženik ovaj postupak pokrenuo po zahtjevu tužitelja kojeg je zaprimio 6. srpnja 2017., nakon čega je pribavio očitovanje infrastrukturnog operatora za postavljenu elektroničku komunikacijsku instalaciju na cijelom administrativnom području, elaborat za pravo puta broj 89/17, geodetski elaborat katastra vodovoda za cjelokupnu EKI za trasu kabelske kanalizacije, trase kabela u zemlji bez kabelske kanalizacije i trase nadzemnih kabela na cijelom administrativnom području općine te Tablicu 1, izvatke iz zemljišnih knjiga, izjavu o korištenju EKI tri godine bez sudskog spora i izvod iz poslovnih knjiga da se predmetna infrastruktura nalazi u poslovnim knjigama i da je sastavni dio bilance temeljnog kapitala. S obzirom na prikupljenu dokumentaciju tuženik je naložio tužitelju elektroničkom poštom od 22. srpnja 2019. i zatim 23. siječnja 2020., dostavu dokaza o vlasništvu/suvlasništvu za nekretnine za koje se traži utvrđivanje visine naknade za pravo puta. Elektroničkom poštom od 23. siječnja 2020., tužitelj je bio upozoren na mogućnost odbijanja zahtjeva sukladno odredbi članka 47. stavka 4. Zakona o općem upravnom postupku (Narodne novine, broj 47/09.), ukoliko u određenom roku, odnosno zaključno do 3. veljače 2020., ne postupi u skladu sa zatraženim.

Elektroničkom poštom od 3. veljače 2020., tužitelj je tuženiku dostavio podatke o vlasništvu jedinice lokalne samouprave i to za k.o. Korot zk.ul. 417 i 1086, za k.o. Antin zk.ul. 2, 114 i 805 te za k.o. Tordinci zk.ul. 163, 615, 616, 717, 734, 756, 1258, 1440, 1453, 1531, 461 i 305.

Rješenjem tuženika zahtjev tužitelja je odbijen uz obrazloženje prema kojem tužitelj iako uredno pozvan i upozoren na mogućnost odbijanja zahtjeva elektroničkom poštom dana 22. srpnja 2019. i 23. siječnja 2020., do donošenja rješenja tuženika nije dostavio traženu dokumentaciju.

U ovom predmetu, nakon podnošenja zahtjeva, cjelokupna komunikacija između tužitelja i tuženika odvijala se elektroničkom poštom. Tužitelj je u prilog svoje tvrdnje da je postupio po traženju tuženika dostavio elektroničku poštu i potvrdu o slanju pošte. Iako tuženik osporava da je primio navedenu elektroničku poštu i osporava valjanost potvrde o slanju te elektroničke pošte s obzirom na različito vrijeme slanja i primitka pošte, sud je tužbeni zahtjev ocijenio osnovanim. Navedeno iz razloga, što kako tužitelj osnovano ističe,

vrijeme slanja elektroničke pošte uvijek je ono vrijeme koje je prikazano na računalnom sustava pošiljatelja a koje vrijeme samostalno podešava korisnik računala. Također, tuženik u prilog svojoj tvrdnji prema kojoj potvrda slanja potvrđuje njegovo stajalište prema kojem elektroničku poštu nije niti primio, nije dostavio druge potvrde slanja elektroničke pošte tuženika iz kojih bi proizlazio drugačiji zaključak.

Pri donošenju odluke Sud je imao u vidu ustavnopravni položaj tužitelja kao jedinice lokalne samouprave i činjenicu da je naknada za pravo puta prihod jedinice lokalne samouprave koji joj pripada od dana podnošenja zahtjeva, a u konkretnom slučaju postupak se pred tuženikom vodio skoro tri godine od dana od kada je tužitelj podnio zahtjev.

Iz navedenih razloga Sud je tužbeni zahtjev usvojio i poništio rješenje tuženika te je tuženik nakon ove presude dužan donijeti novu odluku kojom će odlučiti o zahtjevu tužitelja za utvrđivanje infrastrukturnog operatora i visine naknade za pravo puta.

Kako je tužitelj uspio u ovom upravnom sporu, Sud mu je priznao zatraženi trošak spora koji se odnosi na sastav tužbe i podneska od 10. srpnja 2020., u visini određenoj Tarifnim brojem 23. točka 1. uvećano za PDV važeće Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (Narodne novine, broj 142/12., 103/14., 118/14. i 107/15.).

Iz navedenih razloga na temelju odredbe članka 58. stavka 1. Zakona o upravnim sporovima, odlučeno je kao pod točkom I. izreke, dok se odluka pod točkom II. temelji na odredbi članka 74. stavka 4. i 6. istog Zakona.

U Zagrebu 10. rujna 2020.

Predsjednica vijeća
Ana Berlengi Fellner, v.r.

Za točnost otpravka – ovlašten službenik

